

Prins Otto af Danmark og hans Gæstgæver.

Historisk Roman

af Bernhard Severin Ingemann.

Anden Del.

(Fortsat.)

„Mit Vegemess Frihed, maatte selv mit Liv er i syndige Menneskers Vold“ — udbød Prinsens, yderst spændt, og rejste sig bestemt — „det ved jeg; men min Sjæl og min fri Villie træde jeg hverken mine Fjender eller mine Venner vilde formaae sig til at røbe. Efter hvad jeg nu hører, Hr. Højester! har altsaa eders fromme Besøg haft et statsklogt Hovedsæmme, som I hidtil uredeligt har forudlagt mig. Det var altsaa Kæiserens og min Svogers og selv min kære Broders Dnsse, at I stulde udforse mig her og aflotte mig den Afgjælfelse og det Løfte, jeg træde at overrasse dem med, som et Offer af min egen fri Villie, som den reneste Tante i min Sjæl, men ingenlunde som en Frugt af Trusler og fremmed Indflydelse eller af Venners og Fjenders egennyttige Statsklog.“

„Ed. s. Uvillie smertes mig, min Prins!“ — svarede Højesteren, der ligeledes havde rejst sig — „den viser mig en Skygge af Svagbed i eders adle Sjæl, som jeg træde eder fri for: den sande Selvfornægtelse fordrer aldeles intet i Verden, ej engang Vren for sin egen Tilværelse. At jeg ikke har nævnet Samstemmelsen af mit og eders Venners Dnsse med hvad I selv i eders stille, gubelige Sind har be- .ttet og nu ved et heiligt Løfte har bekræftet, det er ingenlunde stet af Underfundighed og træst Statsklogt, som I tror, men netop af Værbidighed for eders kristelige og moralste Frihed og af Værføgt for vor rene, heilige Sag, der er høvedt over alle verdslige Hensyn. For Guds og Kirrens og vor heilige Ordens Anliggender maatte enhver rimelig Hensigt træde tilbage; derfor er det først nu, da jeg har modtaget eders fromme, ubrødelige Løfte, at jeg kan omtale dets Overensstemmelse med en fornuftig Statskunst og med eders betagende Venners og Frænders Planer, for at I nu selv ved et aabenbart Dokument kan gøre eders Beslutning frugtbringende.“

„I har hørt mit Løfte!“ — svarede Prinsens todt. — „Bent det, som I vil forsvare det for Gud og eders Samvittighed! men vent intet Strid mere af mig efter eders Planer! jeg forsvirer mig hverken til Mennesker eller — Djabl! Den Svagbed, I tror at have opdaget i min Sjæl, er jeg stolt af: jeg var i Sandhed en elendig Fange, kunde jeg føle mig aandelig hitet, uden at trympe mig og foragte de Midler, hvormed man har villet befære mig. Sig mig dog, før I forlader mig“ — tilføjede han med bitter Bemod — „bringer I mig intet lærtigt Ord fra de Frænder og Venner, der overdrog eder at bearbejde mit Sind og min fri Villie? Jeg har nu i syv lange Aar intet Ord hørt fra min Broder og Svoger. At min kære Søster, Margrethe, er bød af Sorg over vor Faders og min Ulykke, var den eneste Efterretning, man har undet mig.“

„Jeg har de lærtigste Hilsener til eder fra eders Svoger, Margrethe, og eders Farbroder, saa vel som fra eders høfstrælle Herre Broder“ — svarede Højesteren med en høflig Hilsen. — „Hvad der kan udrettes for eders Frihed og Lykke, vil være dem i højest Grad magtpaaliggende, og jeg kunde forlade eder med det bedste Haab i denne Henseende, hvis I ej blot vilde tillade mig at aabenbare saa vel Fjender som Venner, hvad I saa fromt har besluttet og lovet, men selv kunde overvinde eder til at medgæve mig et ihjalligt Certifikat derpaa, for den vantro og forsigtige Verdens Etyld. Se! det er allerede opfat! — I behøver blot at understrive og besegle disse saa Ord“ — dermed fremtog han et bekræftet Pergaments Blad.

„Nej, aldrig i Evighed!“ — afbrød Prinsens ham heftig. — „Jeg fordrer intet forudlagt, ej engang den Sandhed, I har bekræftet mig. Min Beslutning fortryder jeg ikke; den kom fra min Sjæls Inderside; den var i syv Aar min bedste Tante; I har ikke fremtaldt den, men tun givet den Ord og Stillelse for Gud og mig selv. Hvad der fortryder mig er Tanken om den Besværlighed, der klæber ved alt menneskelig, og at selv mit bedste og reneste Forsæt stulde udtræde i Verden gennem eders Statsklogts smudsige Løngange. Det er mig en smertelig Forestilling, at min egen ledelige Broder, for hvem jeg frivillig vilde opofre hver Tante om verdslig Magt og Højhed, har sat dette Offer til Betingelse for sin Broderkærlighed og min mulige Befrielse af dette Fængsel, medens han selv vil bestige den Trone, jeg stod nærmest.“

„Det Ord, I der siger, er aldrig kommet over mine Læber, høfbaarne Herre!“ — svarede Højesteren forlegen — „faaledes staar det ikke heller i det Dokument, jeg her har medbragt. Det er en falsk Slutning, I har udbraget af mine Ytringer. Saa vidt jeg tenker eders høfstrælle Hr. Broders Sindelag, nærer han den broderligste Kærlighed til eder, om han end er for statsklog til ikke at indse, at eders formelige Afgjælfelse vil blive en uønskelig Forbring saa vel for eders Frihed som for hans egen sitte Tronbestigelse.“

„Gødt!“ — afbrød Prinsens ham heftig med et stolt, bestemt Blik — „I har hørt mit Ord og betingede Løfte; men før vil jeg dø i dette Fængsel, før jeg nogen Sinde giver et eneste striffligt Ord fra mig om hvad jeg inden for disse Mure tun har lovet Gud og mig selv. Lad dem myrde mig her, om de vil og tør! Prins Otto af Danmark fornedrer sig aldrig til at handle med egennyttige Venner eller Fjender om Frihed, Liv eller Væ. Sig det til dem, der udsende jer!“ Med disse Ord vendte han Højesteren ryggen og greb i en Klokkestreng. Fængselsdøren aabnedes udenfra, og Bagten traadte ind. Den sidste Ordens Højester skulde hastig det fremtagne Dokument tillige med Evangeliebogen under sin hvide Kappe og forlod den fangne Prins med en tav, ærbødig Hilsen, hvorpaa Fængselsdøren atter lukkedes og stangedes efter ham.

„Arvid! gamle Arvid!“ — udbød Prinsens, dybt rystet, og hyste sig i den gamle Tjeners Arme. — „nu er du den eneste Menneskesjæl i Verden, jeg vil støtte mig til. Fra denne Time skal du være min sidste Ven og Broder; uden for disse Fængselsmure har jeg — ingen. Det Menneske, der nu forlod mig, modtog tun mit Afskud paa

en Krone og af verdslig Lykke; men havde jeg nu ikke dig for Dje, vilde han have medtaget mit Afskud paa al Trost og Kærlighed i Verden.“

„At, adle, unge Herre!“ — sultede den gamle og tynsede hans Haand — „hvi turde jeg ikke tale højt og advare eder! — hvi saa I ikke min Sjælsangst og fornæm mit Hjertes ydmyge Bøn, da I lod eder aflotte hint sørgelige Løfte? En saadan Ordenskræbder maas jo ej engang gifte sig og fortsætte sin Slægt. Sig mig nu tun et, Herre Junter!“ — vedblev han og rystede den store Pande — „agter I at opfylde det Løfte, naar I en Gang bliver fri? — vil I da ikke lade den heilige Fader gøre det dødt og magtesløst?“

„Kan du spørge dem om? Arvid!“ — spurgte Prinsens og traadte tilbage — „mener du, der er ikke en eneste Fyrste mer paa Jorden, som holder Tro og Love og agter Eden heilig, han for i sit Hjerte?“

„Tilgiv mig min Tvivl, Herre Junter!“ udbød Arvid, heftig betaget, og omsvævede hans Arme. — „Jeg har mangen Gang set de store i Nød og Ulykke; men jeg har ingen set stor og from i Ulykten som eder og min lille Kong Magnus Birgersen: han bad for sine Fjender, medens de huggede hans Hoved af paa Helligaandsholmen.“

„Saa from tør jeg ikke love dig at se mig, Arvid!“ — svarede Prinsens — „jeg har mangen Gang haft Nøje med at dæmpe Røget i min Sjæl til mine Fjender — og i Dag har jeg ikke været langt fra at hade og foragte mine Venner.“

„I sels Aar har jeg ikke hørt et haardt og ubilligt Ord af eder om eders Fjender — nu har I selv tabt Haabet om Trost og Kærlighed hos Venner og Frænder — og dog“ —

„Dog vil jeg ikke være en Meneder!“ — afbrød Prinsens ham og smilede — „finder du det saa stort og beundringsværdigt? Arvid! — Maaste gør jeg dog min Broder Uret!“ — vedblev han roligere. — „Jeg lærte jo ikke hint fatale Dokument. Han ved jo dog hvor højt jeg altid har elsket ham og Danmark. Kunde Broder Baldemar frugte, jeg nogen Sinde vilde vælte Borgeret, naar jeg blev fri, og fægte med min egen Moders Søn om en blodig Krone?“

„Sligt er intet nyt i vore Tider, Herre Junter!“ — sagde gamle Arvid med et dybt Sæt. — „Fyrsterens Broderkærlighed er mangen Gang helt gruelig — det har jeg set; men hvad eders Herre Broder saa tror om eder, tro I tun godt om ham saa længe I kan, adle Herre! han er jo selv endnu landslyst og hjælpeløs. Det kan vist ikke være hans Etyld, I har sidet her saa længe, og nu maas han vel føje sig efter de magtighes Raad, som vil hjælpe ham til Riget. Se! nu rube de fremmede her fra“ — vedblev han og saa ud af Fængselsgitteret. — „Der er to fornemme Herre med den tykke Højester. Ser jeg ret, er den ene eders Farbroder, den midte Grev Johan selv.“

„Hans Midde er altsaa med i Raadet om min Stæbne!“ — sagde Prinsens med et dybt Sæt. — „Min Fader talte helt underligt om ham paa sit hderste.“ Prinsens kastede sig i dybe Tanker paa Løsbanken; men Arvid blev staaende i Murforordningen ved Gitteret og gav længe Aagt paa alt, hvad der foregik i Borgaarden.

Ottende Kapitel.

Ligklotkællingen over Grev Cert var forstummet. Det blev Aften og Morgen og Aften igen. Fra Gitteret i Prins Ottos Fængselsværelse hørte den gamle, tro Arvid atter ud i Slotsaarden, medens hans Herre slumrede paa Løsbanken. Det var mørkt. Fuldmånen var tilhjulst af tunge Regnbyer, og han kunde ikke tydelig adskille nogen Genstand; men han bemærkede med lro en stor Bevægelse af Hæle og Krigsfolk i Gaarden, og nu hørte han en magtig, befalende Stemme. „Vi tage ingen til Fange!“ — lød det — „Liv for Liv! Tusinders Blod for den store Grev Gerhard! hans Morder skal klæde Hjul og Stejle!“

Et vildt, bifaldende Raab af mange krigerste Stemmer afbrød den strenge Krighedsdøds Tale, og ved Lyset af de Faller, der nu tændtes, saa Arvid en høj Ridderstillelse stige til Hest i en sort, glinsende Kuffning. Stigbøjlen holdtes af den alvorlige Borgfoged selv. „Vogt Pantet for min dyreste Blodbånd, Borgfoged!“ — lød det atter for hans Øre med den jernklædte Krighedsdøds Malmstemme. „Er det ikke indløst, naar Fuldmånen atter skinner paa hint Taarn — saa ved du paa hvilket Hoved den skal stinne!“

Arvid saa i det gnistrende Fjallens, at den mørke Borgfoged nikkede og pegede op mod Borgens højest Stæbseklæ, hvor der stod en høj, sort Væl med et Hjul paa. Ridderen nikkede bekræftende, og Borgfogden veg til Side for hans snusende Stridshest. Høvningen og hans Krigerstare for haffig ud af Slotsporten; der blev atter stille og mørkt som i en Grav. Men nu traadte Fuldmånen frem gennem de tunge Aprils-Skyer. Arvid saa tilbage til sin ulykkelige Herre, som endnu laa rolig og slumrede paa Løsbanken. Maanelset faldt paa Taarnet og oplyste Fængens blege Vægn, der dog smilede mildt i Drømme. Arvid knælede ved hans Leje med foldede Hænder og sultede med dyb, kvalt Stemme: „forbarrende Gud! om en Maaned? — nej, det forbyde den almægtige! her er jo ikke Helligaandsholmen — det Syn skal jeg dog aldrig se anden Gang“ —

„Fæste Korset paa mit Bryst, værdige Fader!“ — hvilede nu Otto med sagte Røst i Drømme. — „Se! hvor Maanen skinner dejligt paa Gravene! — Danmarks Trone staar dog endnu. — En bedre Slægt opblomstrer omkring den! — Lad os nu drage i Kamp for Guds Rige!“

„Lad hans fromme Drømme opfyldes! Herre, min Gud!“ — bad Arvid — „lad mig følge ham under Korset til din Trone!“ Dermed hyste han sit graa Hoved mod Løsbanken og slumrede rolig ind paa Stengulvet ved sin Herres Fødder.

Hvad gamle Arvid Smaalænding havde hørt og set hin Aften fra Sluggitteret i Prins Ottos Fængselsværelse, bevarede han som en mørk, gruelig Løndom i sin Sjæl. Næste Morgen var han ikke aldeles vis paa, om han havde hørt ret, og om det blodige Hoved, næste Fuldmåne stulde stinne paa, ej maaste dog var et Foster af hans egen Indbildning, hvori de mørke, blodige Grindringer fra Fortiden

ofte blandede sig med hans tungsinde Hensigten paa Fremtiden.

Snart fløj Ryglet imidlertid over Danmark og Holsten om Grev Henriks Hævntog mod hans Faders Morder og alle danste. Nogen stor Hør kunde de unge Grever vel ikke strafs stæffe til Veje; derpaa stulde man i Danmark. Dette krigerste Foretagende ansaa man tun for et vildt, regelløst Udbrud af Grev Henriks mørke Livenslæbelighed, og Krigen med Grevs Søner betragtedes mere som en af de smaa personlige Hævntog, der saa ofte fandt Sted mellem entelt Høveder og Ridder, end som noget faatigt og betydeligt Foretagende for Land og Rige. I Jylland hed det, fort efter Grevs Begravelse i Zbeho, at Grev Henrik havde gjort Landgang i Sjælland med en Haandsfuld rasende Høflener; men i Holsten selv talte man hoverende om en stor Sejer, den forbittede Blodbæver stulde have bundet ved et Sted, man talde Marienberg, men som ingen vidste Bested om, og hvor han med tre hundrede Høflener stulde have nedhugget over to tusinde danste. Ingen vidste, hvad man stulde tro af disse Rygter, som daglig forvædes og forandredes. Det hed endog saa i nogle Dage over hele Holsten, at Grev Henrik havde fanget Niels Ebbesen selv og ladet ham levende ræbrætte og lægge paa Stejle. Men disse Rygter modfagdes snart igen og vare tun Ytringer af den herkende Forbitrelse og Hævnløst, alle Høflenerne bestemte med Grevs Søner. Saa meget var tun vist, at der var forefaldet blodige Fægtninger mellem Jyder og Høflener, og at Grev Henrik allerede havde givet Prøver paa den Standsfastighed og det urokkelige Mod, der erhvervede ham Tilnavnet: den jernhaarde. I de første fire Uger efter Grevs Fald og næsten hele Tiden mellem Paaste og Piske, medens Mart og Stov grønnedes og Foraaret udbrødte sin Herlighed over Danmark og Holsten, herskede der en mørk Stemning og den fjendtlige Spænding hos begge Folk. Snart talte man om en ny, frygtelig Krig, hvor Høflener og mange lyse Fyrster vilde understøtte den danske Prins Baldemar mod de holstenste Grever og Hertugen af Slesvig, der atter gjorde Forbring paa den danske Krone. Snart hed det igen, at der blev maglet Fæd ved Grev Johan den Milde, Sti Andersens og Biskop Svends Bestræbelser, og at der var sluttet en foreløbig Overenskomst i Spanbau, der inden Maj Maanedes Udgang stulde fastfæstes ved et vigtigt Fyrstemøde i Lybæk. Endelig hørte man med Forundring, at et Forlig virkelig var sluttet mellem de stridende Herrer og Fyrster i Lybæk Sundagen før Kristi Himmelfartsdag, og at dette Forlig stulde være lige saa hæderligt for Danmark, som tilfredsstillende for de holstenste Grever og Hertugen af Slesvig.

Under alt dette sad Prins Otto endnu i sit Fængsel paa Rendsborg Slot. Fuldmånen skinnede atter paa hans Fængselsværelse, og gamle Arvid Smaalænding bevæde for den unge Fyrstes Liv. Men alt blev ved det gamle. Man saa herten Fjender eller Venner. Den strenge Borgfoged holdt Taarn og Fæstning stærkt bevogtet. Den fangne Prins og hans Tjener modtoges deres Hornødenheder paa sædvanlig Tid gennem en Luge i Loftet, og naar det var heiligt, kunde de i Taarnkammeret høre Korfangen fra Slotskapellet.

En Morgen opvaagnede Prinsens med et vemodigt Sæt. Foraarsolen skinnede venligt ind paa hans Leje, og der lignedes festligt med Kapellotlen. „Er det ikke vor Herres Himmelfartsdag i Dag? Arvid!“ — spurgte han — „Jeg drømte, jeg var fri og i Kirke, og det lød saa dejligt, hvad de smaa Korbrødre sang om vor Herres og Frelseres Sejer og Himmelflugt. Naar skal jeg dog have den Hjerterglæde igen, at knæle i en tristen Kirke? Hør, nu ringer det jo til Dødsfang!“

„Til visse! det er en høfstrælle Dag!“ — sagde Arvid adspredt og saa ud af Gitteret. — „Men se! nu kommer her fremmede, Herre Junter! Der rider en fort, jernklædt Herre ind ad Slotsporten. Det er vist Grev Jernhenrik selv, som de jo talde ham. — Eder Farbroder er med og mange fornemme Herrer. Gud give, det maas være for det gode!“

„Det venter jeg ikke; — dog, i Guds Navn! lad der komme, hvad Gud almægtigt har bestillet! Vore Hovedhaare er alle talte.“ Prinsens stod op og fuldenste rolig sin Vaalædning.

„Den ralle Svend Trøst er med!“ — vedblev Arvid. — „Men han ser helt taktsfuld ud; han bærer ikke eders øynde Sværd mer.“ Han rider ved Siden af en bunden Svend mellem Rytterne.“

„Fangen altsaa!“ — sagde Prinsens med betagende Røst — „maaste atter for min Etyld. Er han Ebbesens Frænde, kommer han vist til sin Ulykke til Rendsborg.“

„Det forbyde Gud og St. Erik! han var en egenfindig Galning for syv Aar siden; men Grunden i ham var ægte Guld. — Hvad han spændte mod eders ulykkelige Herre Fader, vilde han gøre godt imod jer. Se, nu løfter han sit Hoved, som han var slagen til Ridder af den store Thorkild Knutson selv. Al, Gud bedre det!“ — sultede han — „hvor er der nu et Ridderhoved i Verden, som Mark Thorkilds? og det brød vore Væbder i Stykker paa Stafotet!“

„Er du atter inde i din blodige Fortid? min tro, gamle Ven!“ — sagde Otto — „tun hvad der er forbi og hvad der kommer, lever du dog helt i. Hvad mener du, denne Dag vil bringe os?“

„Det vil vi snart faa at vide, Herre Junter! Jeg hører alt, man aabner Taarnsdøren berne. Hver Gang den piber paa de rustne Hængsler, huster jeg paa den Sundag Morgen, de aabnedes Døren til vore Hertugers Sønerstaaen paa Nyløbing. Man stulde altid smøre Hængslerne paa disse gamle Taarnporte!“

Man hørte nu Fodtrin paa Taarntrappen, og snart aabnedes Døren til Prinsens Fængsel. Hans Faders Halbroder, Grev Johan den Milde, traadte ind, ledsaget af den høje Sti Andersen af Bjørnsholm. Ridder Sti vendte sit spidse Ansigt om i Døren, med et tilbagesigende Blik til Bagten, og vilde lutte Døren efter sig; men den aabnedes igen paa Alein. „Jeg beder eder, kære Herre, for eders gamle Kærligheds Etyld.“ — hvilede en høflig Stemme udenfor, medens en bekvemt Fod hindrede Døren i at lukkes — „lad mig blot komme et Strid indenfor og se ham! Det var tun derfor, jeg overgav mig til eders Højbedighed og lagde mit Liv i eders og jer nybagte Konges Haand.“

„Dumbristige Vovehals! var det Meningen?“ —

brummede Sti Andersen. — „Taf din Helgen, kan jeg bringe dig levende her fra; du kan tidsnot komme i Grev Henriks Taarne. Kom da, Galning, du skal høre din Dom!“ tilføjede han truende, dog i mildere Tone — „men du tier som en Mur, eller du er Dødens!“

„Gud velsigne jer, Hr. Sti!“ — hvilede Svend Trøst og traadte helt ind ad Døren, hvor han blev staaende ved Lærskelen, tav og stille, efter at han havde hilset Prinsens med inderlig Deltagelse og givet gamle Arvid Smaalænding et venligt Nit.

Prinsens havde med rolig Tilbageholdenhed halvt unddraget sig sin artige Farbroders Omfavnelse og tillige bemærket det befyndelige Ordbrud i Fængselsdøren, hvorfra han havde ventet at se Grev Henrik selv indtræde; da han nu saa, det var Svend Trøst, der trængte sig ind, som en blot nysgerrig Tilfuer, overfor en uvilkaarlig Hæmme Nødme hans blege Kinder; men den unge Ridderes betagende Blik og bestedne, hjertelige Hilsen berisjerede øjeblikkelig hin Følelse af Uvillie. Prins Otto bevarede hans Hødbning ret mildt, medens han tun værdigede Sti Andersen en kold og formelig Opmærksomhed.

Efter en Strøm af høflige Ord, hvori den milde Grev Johan bevidnede sin „kære fyrstelige Herre Broderens“ sin Deltagelse i hans sørgelige Stilling og forfættede, at hans Befrielse i mange Aar havde været hans Venners og Frænders inderlige Dnsse og alvorligste Bestræbelser, tom han endelig frem med sit Hovedanliggende og overrakte Prinsens et Dokument, med elleve Segl ved, som han bad ham behageligt at gennemlæse. „Jeg har troet, det vilde være eder lærere at modtage dette vigtige Fordrag af en Vens og Frændes Haand, end af Grev Henriks“ — sagde han — „derfor har jeg paataget mig alene, hvad der lige saa fuldt var Grev Henriks og hans Broders Pligt. Ligesom det nylig er lykkedes mig, med Ridder Sti og Biskop Svend, at magle hæderligt Forlig mellem eders Herre Broder og de holstenste Grever, faaledes haaber jeg nu ogsaa, at min Mellemkomst her vil være af gode og velsignede Følger. I ser her det Svendbrev, der sitter eders Herre Broder Danmarks Trone og foreløbig hæver alle Fjendtligheder saa vel med det grevelige holsten-rendsborghole, som med det hertugelige slesvigiske Hus. De Betingelser deri, som angaar eders paa Vedtægt grundede Rettigheder, som ældste Prins af Danmark, saa vel som eders personlige Frihed, haaber jeg, I ikke vil tage i Betænkning at besegle, helst da eders fromme Løfte at ville indtræde i den heilige tykke Orden, efter hvad Ordenens værdige Højester har berettet os, allerede indirekte indeslutter alt, hvad her fordrer.“

Prinsens havde taget Dokumentet i Haanden, men uden at se paa det. Efterretningen om Førlig og hans Broders Lykke syntes at gøre et dybt, dog blandet Indtryk paa ham. Alles Øjne var henvendte paa ham, undtagen gamle Arvids; han havde stillet sig i en Krog ved Kammeren, hvor han besteden tun syntes hysfæstet med sine Tjenestefliger, medens han dog opmærksom lyttede til hvert Ord og ubertiden foldede sine Haender med en sagte Murslen. Sti Andersen betragtede Prinsens med et inuflende Blik. Den milde Grev Johan smilede venligt, som sædvanlig. Han holdt nu inde og vendte Prinsens Svær.

„Jeg takker eder, Hr. Farbroder, for den Deltagelse, I forsikrer mig om, men som jeg i syv Aar ikke har været saa lykkelig at bemærke!“ — tog Prins Otto Ordet med sagtomdig Røst, dog ej uden en bitter Følelse, der bragte hans fine Mundmuskler til at bæve. — „I være ogsaa takket for den Staanfel, hvormed I nu befrier mig for en oprørende Underhandling med mine aabenbare og grusomme Fjender! Det Budskab, I bringer mig om min Broders Ophøjelse, bør gøre mig denne høfstrælle Dag til en Glædesdag, ogsaa i verdslig Henseende, om end ikke min Frihed, som jeg dog havde haabet, bliver en ubetinget Følge af hans Lykke. Behag at lade forliget oplæse for mig! At kunne læse et træfende Ord, har hidtil været mig en Høfvalse; men det svage Fængselslys har nu svækket mit skarpe Syn. Saa vidt jeg mærker“ — tilføjede han — „kan dette Dokument dog intet indbefolde, som behøver min Stadsfæstelse, siden det allerede, uden mig, er sluttet og beseglet.“

Grev Johan modtog Dokumentet med et høfligt Smil og overrakte det til Sti Andersen, som herover blev noget forlegen. „Jeg læser stet, velbaarne Greve!“ — sagde han undvigende — „saa godt som stet ikke; men der staar min forrige Væbner, den unge Ridder Trøst — ham har jeg ladet oplære i sigt. Han har intet andet at gøre her. Tillader I, han oplæser det? derfor lod jeg ham træde her ind med.“

Paa Grev Johans indrømmende Mine og Sti Andersens Vint fremtraadte Svend Trøst og greb Dokumentet; han læstebe dog først sine Øjne paa Prinsens med et ærbødig spørgende Blik, og paa hans Vint begyndte han nu med stigende Forbavselse og bævende Stemme.

„Til det første“ — stod der — „skal Junter Otto, Hr. Baldemars Broder, blive hans Fængsel tvit, naar denne Sone er forvisset, og skal han antvendes til Lybæk til Margrethe eller Kong Baldemar, hvem der ham fordrer; dog skal Grev Henrik og hans Broder Claus item Grev Johan tage Forbaring af ham tilforn, saa han skal afstaa al hans Tillale til Danmark; thi der i Riget skal ingen flere regere med Guds Raade uden Kong Baldemar“ —

(Fortsattes.)

Tilbageomrue af „Danfæren“ med Fortællingen „Prins Otto af Danmark“ vil ikke kunne faas.

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

3 Omflag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

Erik Menveds Barndom.

3 Omflag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.